

BRINSLEY SCHWARZ: Kwaliteit maar zonder hits

Inderdaad, zo verging het deze Britse band. Ze maakten wel enkele voortreffelijke platen maar daar bleef het ook bij. Hits zaten er niet in maar het beste referentiepunt naar deze band is het nummer 'Surrender To The Rhythm', het dwepende nummer dat door niemand minder dan Nick Lowe gepend werd.

Om hun roots te ontdekken duikelen we de geschiedenis in en begeven ons naar Turnbridge Wells, Kent waar ene zeker Nick Lowe en Brinsley Schwarz, twee schoolvrienden, de idee opsteken om een rockbandje op te zetten.

Samen met keyboardman Barry Landerman en drummer Pete Whale, vormden ze Kippington Lodge, een sixties combo. Al snel krijgen ze een platendeal bij EMI en maakten een 10-tal singles waaronder 'Shy Boy', 'Lady On A Bicycle', 'And She Cried', 'I Can See Her Face', maar de verkoopcijfers sloegen zo tegen dat Landerman er de brui aangaf en zijn piano en orgel tendienste stelde van het toen meer bekendere Vanity Fair. Dit leek de doorbraak te worden voor Bob Andrews die Landerman aan het klavier verving. Maar de kerels waren blijkbaar niet onder de indruk van hun naam en al snel veranderden ze deze in Brinsley Schwarz, naar hun zanger/gitarist. Net voor die naamsverandering kregen ze nog te kampen één personeelwissel: drummer Peter Whale stapt op en de In Amerika geboren Billy Rankin neemt zijn plaats in achter de ketels.

Maar niet alleen hun naam veranderde, ook hun muziekstijl. Gedaan met de popgeörienteerde nummers. Ze hielden het nu meer op een mengeling van country en rock wat in hun later werk zeker goed tot uiting komt. Vreemd genoeg was dit genre nog een echte cult in de UK desondanks het grote succes dat The Eagles begin jaren zeventig hiermee boekten. Met andere woorden, Brinsley Schwarz mag gerust de eerste Britse countryrock band genoemd worden. Maar we merkten nog een speciale verandering in de band: Nick Lowe, die tot op heden op de achtergrond bleef als zanger, trad nu meer en meer op het voorplan. Hij werd zowaar de leadzanger van de band.

Maar het liep niet allemaal volgens plan en ze zochten naar hun grote doorbraak. Plots merkten ze een advertentie op van een bedrijf met als naam de Famepushers. Die naam zegde genoeg. Zij zochten nieuw talent dat ze graag wilden promoten. Een van de karakters achter deze naam was Dave Robinson die reeds met Jimi Hendrix gelinkt werd. Maar goed, Famepushers kreeg diverse bands over de vloer maar blijkbaar voldeed geen enkele van hen aan de gestelde eisen. Toch werd de naam van Brinsley Schwarz even in beraad gehouden want Robinson voelde een speciale band met hen.

Famepushers stak veel geld in hen en er werd ook een langspeler

gemaakt. Schwarz zou haar debuut spelen in de New Yorkse Fillmore die dan gevuld zou zijn met de grote jongens uit de Britse Media... maar de plaat moest eerst verkocht worden aan een groot platenlabel en net die toonden niet voldoende interesse in deze nieuwe band.

Maar het geluk bleek te keren in de vorm van ene Andrew Lauder, een jonge pr-man bij Liberty/United Artists en hij kon zijn bazen overtuigen om de groep binnen te halen. Dankzij dit event konden de jongens toch hun debuut spelen in New York, samen op dezelfde affiche van Van Morrison en Quicksilver Messenger Service. Zoals reeds gezegd zou dit concert bijgewoond worden door diverse persjongens uit Engeland. Maar of je het nu gelooft of niet, wederom sloeg het lot toe. Het vliegtuig waarmee de perslui moesten overvliegen liep een zodanige vertraging op dat wanneer ze arriveerden Schwarz reeds gedaan had met spelen. Hun langspeler, waarvan ze dachten goede kritieken te krijgen, werd op negatieve manier in de pers weergegeven. Enfin, de gehele opzet begon echt op een uit de hand gelopen grap te lijken. De pers wees de organisatie achter dit alles aan als het zwarte schaap, wat achteraf ook bleek te zijn, maar dit ging allemaal toch ten koste van de band zelf.

Dan maar terug naar Engeland, moeten ze gedacht hebben, waar hun wonden zouden helen bij het maken van een opvolger. Dit album klonk stukken beter dan hun debuut en de dag van vandaag kun je deze nog steeds draaien zonder het gevoel te hebben dat de muziek 'out of date' is. Met als titel 'Despite It All', waarmee naar hun avontuur in de Fillmore werd verwezen, kregen we een album dat voornamelijk nummers bevatte van Nick Lowe. Hoe dan ook, ook dit album werd door de pers niet goed onthaald. Of de heren van de kranten en magazines deze langspeler wel beluisterd hebben is nog maar de vraag want dit verdiende Brinsley Schwarz niet.

Net voor ze hun tweede album afwerkten had de groep zich getransformeerd in een vijftal en Ian Gomm (gitaar, zang) werd in de familie opgenomen.

Al vrij snel begon men Brinsley Schwarz het label op te kleven als rockband die de spits vormde van een nieuwe beweging in de rockwereld, nl. de pubrock. Zij waren dan ook de eerste band die op zulke plaatsen vrij vaak speelde. En dankzij dit fenomeen begonnen ze een schare van fans te krijgen.

Voor de herbergiers en cafébazen braken gouden tijden aan want dankzij bands als Schwarz gingen hun zaken er serieus op vooruit. En het bleef niet alleen bij deze band want in hun voetsporen volgden groepen als Dr. Feelgood, Eggs Over Easy, Bees Make Honey enz... Dus Brinsley Schwarz had toch voor een zekere heropleving in het uitgangsevening gezorgd.

In 1972 was Brinsley Schwarz een gevestigde waarde in en buiten Engeland maar het platenkopend publiek, en dit nog steeds met het 'slechte' resultaat van hun twee vorige langspelers in geachte, negeerde nu ook hun derde album 'Silver Pistol' alhoewel het nationaal als hun beste album tot dusver werd beschouwd. Dit album werd in een mobiele studio opgenomen ergens in het noorden van Londen.

Maar de jongens van Schwarz kenden het woord 'opgeven' niet en zeven maanden later, nadat 'Silver Pistol' niet in de hitlijsten geraakte, lanceerden ze hun volgende project, 'Nervous On The Road'. Eigenlijk was deze titel een onjuiste beschrijving van de huidige situatie van de band want uiteindelijk wisten ze nu wat ze gingen doen en waar ze stonden.

Dit nieuwe album werd opgenomen in de Rockfield Studio's in Wales en Kingsley Ward en volgens insiders had de eigenaar van deze studio's ook gezorgd voor een betere sound. Maar helaas, en vreemd genoeg na een prachtige recensie in het tijdschrift New Musical Express, faalde ook dit album om in de billboards door te breken. Maar kennelijk tilden Schwarz daar niet meer zo zwaar aan omdat ze ondertussen reeds een serieuze reputatie als 'universiteits'-band hadden opgebouwd en ze mochten van Paul McCartney & Wings mee op tournee als supporting act. Dus zo slecht was Brinsley Schwarz dus niet als een Paul McCartney zich over hen ontfermde.

1974 was het jaar dat ze hun vijfde langspeler uitbrachten en het zit hun nog steeds niet mee want ook dit album komt niet verder dan in de bakken van de uitverkoop en goedkope aanbiedingen. Maar ook hun 'Original Golden Greats' wordt in datzelfde jaar als een goedkope plaat op de markt gebracht. Je kon die voor minder dan één Engels pond aanschaffen wat dus vrij goedkoop was. Dit album bestond voornamelijk uit ouder werk dat hier en daar wat aangepast werd, nummers die ze voordien onder een andere naam, zoals The Hitters, hadden uitgebracht. Hun volgende album, waarvoor niemand minder dan Dave Edmunds achter de knoppen kroop, kreeg de titel 'The New Favourites Of Brinsley Schwarz' en het was dankzij deze Edmunds dat de Brinsleys, als The Electricians', in de speelfilm 'That'll Be The Day' te zien waren aan de zijde van rockzanger én charmejongen David Essex. Of deze film nu hun eigenlijke doorbraak zou kunnen betekenen? Neen hoor, want ook dit nieuwe album kon niet rekenen op een commerciële toekomst en was gedoemd om in tweedehandszaken terecht te komen.

Maar aan hun geduld was nu eindelijk een einde gekomen en in 1975 hielden ze het voor bekeken. Ze hebben hun strijd tegen een unfaire behandeling opgegeven en in de herfst van 1975 stopte het leven voor de groep Brinsley Schwarz.

Dit was meteen ook de tijd dat de eerste sporen van de punkbeweging

vorm begonnen aan te nemen. Dave Robinson en Jake Riviera hadden net een nieuwe band gelanceerd, Chilli Willi & The Red Hot Peppers (met Jo Ann Kelly, P.C. Bailey en ook enkele muzikanten van BS) maar ze hadden ook een nieuw platenlabel opgezet, Stiff records. De eerste muzikant die daar aan zijn trekken kwam was Nick Lowe met 'So It Goes'. En zo begon het einde van deze creatieve band finaal in 't zicht te komen.

Ian Gomm maakte verder nog indruk als een solo-performer en dat deed hij met de single 'Hold On' die in 1979 in de Top 20 van de US belandde. Nick Lowe houdt zich ondertussen bezig met productiewerk voor Graham Parker & The Rumor, Dr. Feelgood e.a.. Maar het échte einde werd een feit nadat in 1978 hun langspeler '15 Thoughts Of Brinsley Schwarz' uitkwam.

Toch wil ik even verder in gaan op de andere muzikale paden die de heren van deze band hebben bewandeld.

Zo was de ganse band ooit nog de backing band van Frankie Miller tijdens studio-opnames. Maar ook Ernie Graham kon op hen rekenen voor enkele van zijn studio-albums.

Ondertussen blikten Nick Lowe, Brinsley Schwarz, Bob Andrews en Nick Lowe samen wat in onder de naam Ducks Deluxe (een vijftal albums tot in 1979).

Ducks Deluxe laatste album kreeg wel de bijzondere titel 'Last Night Of A Pub Rock Band' mee waarmee zonder twijfel naar Brinsley Schwarz werd verwezen.

Samen waren ze ook te vinden bij Dave Edmunds' Rockpile.

Bob Andrews, Nick Lowe en Brinsley Schwarz verdienden een extra centje bij een plaatopname van Carlene Carter en Nick Lowe liet nogmaals zijn kunsten botvieren bij Mickey Jupp, The Pretenders, Wreckless Eric, Elvis Costello, Keith Cross & Peter Ross, The Damned, Fabulous Thunderbirds (niet te verwarren met het Amerikaanse equivalent én met Chris Farlowe) enz... En natuurlijk is deze informatie ver van compleet gezien hun bijdragen aan anderen enorm groot én verreikend was. We kunnen hier nog een tiental pagina's aan wijden maar dan zal ook hier weer de essentie van dit artikel verwateren.

Waarom het dan nooit écht klikte bij deze band, God zal het weten want Brinsley Schwarz' muziek is onderhoudende muziek, geen complexe teksten, geen snel tempowisselingen zoals bij Yes, doch klassieke tunes waar iedereen op kon meezingen.

Indien je deze band écht niet kent, moet je er toch eens kennis mee maken. Je zult versteld staan van de uitstekende songs die je op hun langspelers vindt. Hopelijk zit er ook voor deze band een reünie in dit jaar want 2008 schijnt goed op weg te zijn als Het jaar van de reünies. Laat ons hopen dat Brinsleys Schwarz daar deel mag van uitmaken.

- **Discografie:**

Kippington Lodge (singles)

Shy Boy
Lady On The Bicycle
Rumoers
And She Cried
Tell Me A Story
Understand A Woman
Tomorrow, Today
Turn Out The light
In My life
I Can See Her Face

- Brinsley Schwarz als The Knees (singles)

Day Tripper
Slow Down

- Brinsley Schwarz als Limelight (singles)

I Should Have known Better

- Brinsley Schwarz als The Brinsleys (singles)

There's A Cloud In My Heart
I Got The Reel Thing

- Brinsley Schwarz als The Hitters (singles)

Hypocrite
The Version

- Brinsley Schwarz LP's

Brinsley Schwarz (1970)
Despite It All (1970)
Silver Pistol (1972)
Nervous On The Road (1972)
Please Don't Ever Change (1973)
The New Favourites Of (1974)(1980)
Original Golden Greats (1974)
15 Thoughts Of Brinsley Schwarz (1978)

- Singles

Shining Brightly / What Do You Suggest (1970)

Country Girl / Funk Angel (1970)

Country Girl / Funk Angel (1972)

Speedo / I Worry (1973)

I've Cried My Last Tear / Bringdown (1974)

(What's So Funny 'Bout) Love, Peace And Understanding / Since You're Gone (1974)

Everybody / I Like You, I Don't Love You (1975)

There's A Cloud In My Heart / I Got The Real Thing (1975)

Country Girl / Hooked On Love / Surrender To The Rhythm (1978)

(What's So Funny 'Bout) Love, Peace And Understanding / I've Cried My Last Tear (1978)

Alfons Maes